
Lackfi János

EGÉSZSÉGEDRE, SÁNDOR!

Azt a durva, milyen ütős
ez a cucc,
homokba dugom a fejem,
mint a strucc,
még mélyebbre, homok alá, semmibe,
ne pörögjön már a világ ennyire!

Fizi-fizi-oló-gia-
ailag
(csak kimondtam, penge vagyok
agyilag!),
szóval fizi... állapotom oly remek,
térdem csak a villamos miatt remeg.

Azt mondjátok, nincs alattam
villamos?
Már attól függ, minden oly vi-
szonylagos.
Einstein szerint biz az élet relatív,
ejnstejn, cvejstejn, tesztek rá, míg ver a szív!

Nagy szívem van, ki tagadja,
leverem,
kimutatták röntgenen vagy
MR-en!
Még egy oroszlának sincsen ekkora!
Mármint szíve, te vadbarom, nézz oda!

Erős vagyok, bátor, mint Du-
Dugovics,
adjátok egy törököt, már
ugrom is!
Kimondom, hogy Si-Sa-Saoirse Ronan,
vagy hogy Papasz-tato-pulosz... Van olyan!

Nyelvérzésem so-soha el
nem akad,
haveromnak tekintem a
szavakat.
Még egy rundot a szavakra, te csapos!
A magyar nyelv mutatós és mulató!

A kannásbor hogy ártana
meg nekem?
Nem hiába volt az öt év
egyetem!
Amit akkor nem ittam, nem létezik,
hígítótól tablettásig, Baileysig.

Volt ösztöndíj? Elboroztuk
perc alatt,
aztán nem ettünk, míg pár hét
elszaladt.
Az egyetem cefetül jó iskola,
a közelben sok a kocsmá, kész csoda!

Vizsga előtt sosem ittunk,
csak kicsit,
s hogyha ittunk, nem vezettünk,
csak kocsit.
Összetörtük, bár nem örült a fater,
kidumáltuk, pazarul ment a vaker.

Végeztem is volna az e-
gyetemen,
de ő sajnos előbb végzett
énvelem.
Sok volt neki a hiányzás, a bukás,
vigasztaltak, lehetek még ma kukás!

Nem mondom, hogy kukás lenni
fos meló,
van nagy mellény, az ember jól
látható.
Fotoszinte-izélsz, jó a levegő,
köztisz-taszte-sztaság legyen, ez a fő!

Csak a sok por ne kínozná
a gigát,
ne kellene öblögetni
át meg át.
Vízrel mosni? Torkod csupa vízköves,
szakszerűbb a szőlőből leszűrt leves.

Szőlőcukorban van aztán
dinamit,
fél kezemmel falhoz vágok
valakit!
Body building ehhez képest macskafing,
az izomtól szakadt le rólam az ing!

Adjatok még energiát,
cseppfolyóst,
s jövőt mondok, lepipálom
majd a jóst!
Láttam én ördögöt, poklot meg ufót,
ki nem hiszi, benyal tőlem két pofont!

Én agresszív? Megöllek, te
húgyagyú,
minek is szart a világra
mondd, anyu?
Jó, hogy lefogatatok... Mi? Hogy senki sem?
Mind sötétebb... van e rohad... restiben...

Tózsér Árpád

BOSZORKÁNYHÉTFŐ

Hogy kéne elütni még ezt az időt,
amit itt vagyok?
Vegyem leltárba, aki már kidőlt,
s amit itt hagyok?

Szophoklész, Vajda, s hja, Kosztolányi
tudása ennyi:
az üdv: örökre le-, sírba szállni
vagy nem születni.

S nekem, vénen, már új etikákra
nincsen merszem:
boszorkányüst, füst, múltköd és pára
minden versem.

Pokolgyökeret, amorált, erényt
bevesz e katlan,
így lesz művem, a szerkesztő szerint,
eladhatatlan.

Azt mondja, nem ő tehet a váltott
versdivatokról. –
Tán százévesen leszek majd, látom,
poéta doktor!